

Ce e amorul ?

Din cele mai vechi timpuri, dragostea a fost preaslavita sau condamnată de către poezi, prozatori și de cântăreți. Ea este sentimentul divin ce te poate ridica instantaneu în al 9-lea cer sau ea te poate arunca cu violență în al 9-lea iad.

Datorită dragostei neîmpartate, aproape toate poeziile de dragoste ale lui Mihai Eminescu descriu cu tristețe acest sentiment. Poezia 'Ce este amorul?' îl prezintă prin antiteze ce îi demonstrează complexitatea.

În prima strofă se repetă titlul poeziei și se prezintă prin metaforă 'un lung prilej pentru dureri' definiția acestui sentiment. Dragostea este privită ca un stăpân rău, ce aduce numai durere. Acest tiran lacom își cere tributul: mii și mi de lacrimi. Intensitatea sentimentelor crește gradat, atingând apogeul prin superlativul absolut 'mii și mi de lacrimi'. Dragostea este personificată fiind considerată o ființă. Prin alegorie, ea devine ceva concret, real, aproape palpabil.

Dragostea este considerată în strofă a doua a poeziei un blestem. El te leagă pe veci de singura dragoste adevărată 'încât să n-o mai poți uita viața ta întreagă'. Dragostea capătă un caracter magic, fiind personificată în blestem. Ea este o boală incurabilă de care nu poți scăpa până la moarte. Iubirea ne face să privim atenți persoana dorită astfel orice semn insignifiant pentru alții ne poate capta atenția și ne poate face fericiți ('De-un semn din trecut de la ea/El sufletul ti-l leagă').

Dragostea are nevoie de intimitate. Aceasta este cerută de către inimă ('Cum inimă ta cere), care este personificată, atribuindu-i-se rolul întregii noastre ființe. Omul nu mai este om, el ajunge să fie format numai din inimă.

Strofa a patra negă intimitatea creându-se astfel o antiteză intimitate-universalitate"dispar și ceruri și

pamant', indragostitii devenind centrul universului, si fiind cunoscuti de toata lumea. In inima universului, in loc deschis iubirii isi creaza intimitatea lor spirituala('Totul atarna de-un cuvânt soptit pe jumătate'-epitet).

Obsesia sentimentului de iubire este vazuta ca un lucru de care nu poti scapa, in afara de momentul cand esti cu persoana iubita. Un gest mic personificat'pas facut alene', 'o dulce strangere de mana'(epitet), 'un tremurat de gene' il urmaresc pe indragostit saptamani intregi.

Tot ce aduce aminte de iubita, il incanta pe indragostit. Amintirile meforizate prin cuvântul 'luminatori'(care indica drumul)iau proportii cosmice, fiind comparate cu soarele si luna('te urmaresc luminatori ca soarele si luna'). Amintirile sunt un sentiment pregnant, lucru simbolizat de cei doi astrii, ai zilei si ai noptii.

In ultima strofa iubirea este considerata o prescriptie a destinului, o parte a Karmei. Prin personificarea metaforica 'liana' ea simbolizeaza liantul dintre doua persoane. Apa reprezinta o piedica impotriva iubirii dintre doi oameni, insa in cele mai multe cazuri ea este depasita cu usurinta.

In viziunea autorului dragostea este o parte a vietii, o jertfa ceruta de destin, o boala, un blestem al karmei si o legatura foarte puternica.

Bulei Alexandra

Clasa a 9 B

**Colegiul National Nicolae Grigorescu
Campina**